

SAVUNMA HAKKI

ERGÜN KAZANIR

OPERASYON NOHUT PILAV

ÇİZER: ASLIHAN
AKI ÇELİK

Okulumu çok seviyorum. Dersler de arkadaşlarımla vakit geçirmek de keyifli. Ancak zil çalıp eve gitme vakti gelince içimi farklı bir sevinç kaplıyor. Belki şaşırınlar olur fakat ben okulumu da evimi de aynı derecede seviyorum. Annemin dediği gibi, **kalbimizde herkese yer var.**

Yağız en yakın arkadaşım ve komşum. Her sabah birlikte okula gidip eve dönüyoruz. Fakat bu sabah Yağız yoktu, içim burkuldu. Muhtemelen sabah kalkmak istememiştir ama Yağız öyle kolay kolay okulu kaçırmaz. Umarım iyidir.

Aslında tek başıma eve dönmek zor değil. Yine de Yağız olmayınca yol sıkıcı geliyor. Ben de

can sıkıntımı unutturacak bir oyun buldum: Yol boyunca karşıma çıkan tabelaları okumaya başladım: "Hızlı ve Öfkeli Çilingir", "Koşar Adım Ayakkabı", "Pireyi Deve Yapan Dedektiflik Bürosu" ... Derken "Meşhur Pilavcı Hilmi" tabelası gözüme çarptı. O anda, sınıfın en iştahlısı Mustafa geldi aklıma. Burada olsa, pilav tenceresini silip süpürürdü. Bu düşünceyle gülümsedim.

Tabelalara dalmışken bir anda dengemi kaybettim ve pat diye yere kapaklandım. Kalktığımda suçlu açtı: Kocaman bir taş.

Neyse ki ellerim cebimde değildi, yoksa daha fena düşebilirdim. Yoldan geçen amcalar ve teyzeler telaşla yanıma koştular.

- İyi misin evladım? Bir yerin acıyor mu?

Üzerimi silkeledim ve hafifçe gülümsedim.

- Merak etmeyin, iyiyim. Sadece bileğim biraz acıdı, dedim.

Gözlüklü, sevecen bir teyze kibarca sordu:

- Anneni arayalım mı?

Herkes endişeliydi, yüzlerinden belliydi. Derin bir nefes aldım.

- Evet, annemle konuşsam iyi olur, dedim.

Yanımdaki güler yüzlü amca merakla sordu:

- Telefon numarasını ezbere biliyor musun?

Bu soruya gururla cevap verdim.

- **Elbette biliyorum! İlkokula başladığımda öğrendiğim ilk şeydi. Hiç unutmam.**

Yanımdaki teyze bana telefonunu uzattı. Annemin numarasını yazıp aradım. Telefon birkaç kez çaldı ve sonunda annemin sesi duyuldu.

- Anneciğim, ben Yiğit, dedim hafif çekingen bir sesle.

Annemin sesi biraz telaşlıydı.

- **YİĞİT, NEREDEN ARIYORSUN? BU NUMARA KİMİN?**

- **Merak etme anneciğim,** dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak. Yolda düştüm, elim biraz sıyrıldı ama iyiyim. Çevredeki amcalar, teyzeler hemen yardım etti. Şu an yanımdaki teyzenin telefonundan arıyorum seni.

- Tamam canım, neredesin? Hemen geliyorum, dedi annem aceleyle.

- **Pilavcı Hilmi'nin önüneyim,** dedim.

Annem sıkıca sarılıp öpünce bütün acılarım bir anda kayboldu. Bazen en iyi ilaç, sıcak bir kucaklamadır. Etrafımızdaki iyi kalpli insanlar, beni anneme emanet ettiklerinden emin olunca gülümseyerek yanımdan ayrıldılar. Biz de annemle beraber evin yolunu tuttuk. Eve geldiğimizde annem elimi dikkatlice temizledi, sonra da özenle sardı. O akşam annem bir an bile yanımdan ayrılmadı. Kısa bir süreliğine içimden **"Acaba her gün böyle düşsem mi?"** diye düşündüm. Sonra bu komik fikre kendi kendime kıkırdayarak güldüm.

Sabah uyanır uyanmaz pencereye koştum. Sarılı elime göz ucuyla baktım. Dünden beri pek üstüne düşmemiştim ama hafif sızlıyordu. Neyse ki çok kötü değildi. Aşağıda bekleyen Yağız sağa sola bakınıyordu.

- Yiğiiiit! Çabuk ol, burada kök salacağım yoksa.

Hızla giyinip çantamı kaptım, merdivenlerden zıplayarak indim. Yağız elimi görünce kaşlarını çattı.

- Elin neden sarılı?

- Ah, sorma Yağız, dedim gülerek. Dün kaldırımla aramızda küçük bir tartışma yaşandı. Gazeteler "Cesur Yiğit Kaldırıma Kafa Tuttu!" diye

yazmış olabilir. Neyse ki olay yerine ambulans değil, annem yetişti.

- Ne diyorsun? Hemen anlat, merakтан çatlayacağım, dedi Yağız.

- Uzun hikâye, sınıfta anlatırım.

Sınıfa girer girmez herkes gözle-rini sarılı elime dikti ve etrafımı sarı-dı. Herkes ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ders başlayana kadar olan biteni tek tek anlattım.

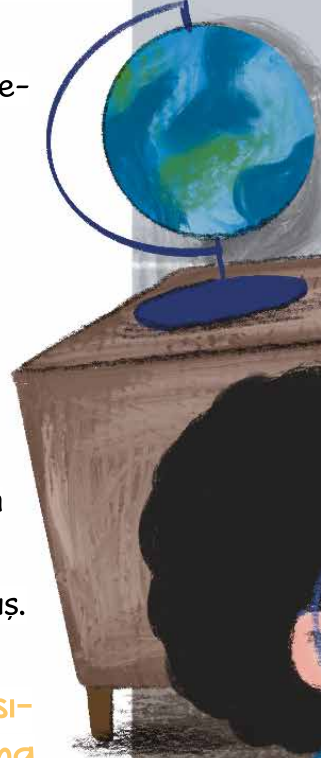
- İyi ki daha kötü bir şey olmamış. Geçmiş olsun, dedi Merve.

- Neyse ki annenin numarası-nı ezbere biliyormuşsun. Şansına çevrendeki insanlar yardım etmiş, dedi Betül.

- Teşekkürler arkadaşlar, dedim.

Arkadaşlarımla ilgisi içimi ısıtmıştı ama Mustafa'nın akli başka yerdeydi sanki.

- Hey, nereye daldın sen öyle?

$$2+2+6=?$$
$$3+8+9=?$$

- Ha, dedi Mustafa kendine gelerek. Şu meşhur pilavcıyı söyledin ya, ondan sonrasını hiç duymadım bile.

Mustafa'nın bu sözleriyle sınıf kahkahaya boğuldu.

- Merak etme, dedim gülererek. Bir gün hep beraber gideriz.

Tam o anda Ergün Öğretmen içeri girdi.

- GÜNAYDIN ÇOCUKLAR, dedi gülümseyerek. Görüyorum ki neşeniz yerinde.

Mustafa yerinde duramadı, hemen lafa atıldı.

- Ne neşesi öğretmenim, Yiğit'in meşhur pilavcısını konuşuyoruz.

Öğretmenimiz hafifçe gülümsedi ve ne olduğunu anlatmamı bekledi. Heyecanla başımdan geçenleri paylaştıktan sonra elini anlayışla omzuma koydu.

- Şimdi iyisin ya, ona sevindim, dedi öğretmenim. Kaldırım da iyidir umarım.

Bu espri tüm sınıfı güldürdü. Ama sonra yüzündeki gülümseme yerini ciddi bir ifadeye bıraktı.

- PEKİ ÇOCUKLAR, SİZLER DE ANNE BA-

BANIZIN TELEFON NUMARASINI EZBERE BİLİYOR MUSUNUZ?

Hep bir ağızdan "Eveeeet!" diye bağırdık. Dersin sonunda öğretmenimiz heyecan verici bir haber verdi.

- Çocuklar, yıl sonu gösterimizde bir meslek seçeceksiniz. Seçtiğiniz mesleği tanıtacak ve kıyafetlerini giyeceksiniz. Kim bilir, belki ileride gerçekten o mesleği yaparsınız.

Meslekler en sevdiğimiz konulardandı. Önce küçük fısıltılar duyuldu, sonra heyecanla sesler yükselmeye başladı. Yerinde duramayan Yağız, aniden ayağa fırladı.

- Ben doktor olmak istiyorum.

Betül de heyecanla elini kaldırdı.

- Ben aşçı olmak istiyorum.

"Ben inşaat mühendisi olacağım." dedi Merve. "Sağlam binalar inşa edeceğim." Ama en büyük sürprizi Mustafa yaptı. Sene başında "Gurme olacağım." diyen Mustafa, şimdi "Ben şoför olmak istiyorum." diyordu.

- Sakin olun çocuklar, dedi öğretmenimiz. Karar vermek için bolca vaktiniz var. Belki de

şu an hiç bilmediğiniz harika meslekler vardır. Araştırın, o mesleklerde çalışanlar neler yapıyor, öğrenin. Sonra hem sınıfta bize, hem de evde ailenize anlatabilirsiniz.

O gün herkes heyecanla mesleğini tartıştı. Ancak ben hâlâ karar verememiştim. Düşüncelere dalmış hâlde otururken arkadaşlarım yanıma sokuldu.

- Sen hangi mesleği seçtin, Yiğit?

- Bilmiyorum, Merve. Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

- Anne babanın mesleklerini anlatsan, diye önerdi Merve.

Annem bir iş yerinde çalışmıyordu ama herkesten fazla iş yapıyordu. Sabah akşam durmadan çalışıyordu, hem de maaş almadan.

- Annemin mesleğini ben yapamam ki! O, anelik yapıyor Merve.

Sonra babam geldi aklıma. Her akşam eve yorgun argın geliyordu. Bazen anne babamın konuşmalarına kulak misafiri oluyordum. Babamın, onca çalışmasına rağmen hak ettiği parayı alamadığını

o zaman öğrenmiştim. Babamın mesleği de bana göre değildi.

- Neyse arkadaşlar, düşünmek için hâlâ bolca vaktimiz var. Bir şey bulurum elbet, dedim.

- Yiğit haklı arkadaşlar ama bu konuşma beni fena acıktırdı. O pilavcıya ne zaman gidiyoruz?

Tipik Mustafa! Onun için hayat ikiye ayrılır: Yemekle ilgili olanlar ve olmayanlar.

- Yarın okul çıkışı gidelim. Ama önce anneme sorayım, eli sarılı biri pilav yiyebilir mi? Siz de izin alın.

Erkekler hemen "Tamam!" dedi ama Merve ile Betül köşede fısıldaşıyordu. Gitmek istemedikleri belliydi. Belki de dışarıda yemek yemekten hoşlanmıyorlardı.

- Tamam o zaman, dedim. Kızlar, siz bilirsiniz. Mustafa, Arda, Yağız... **Akşam ailelerinizden izin almayı unutmayın. Yarın Pilavcı Hilmi'ye gidiyoruz.**

Eve döndüğümde aklım hâlâ yıl sonu gösterisindeydi. **Bana gerçekten heyecan verecek bir meslek bulmalıydım.** Yatağımda dönüp durdum. Bir meslek bulmalıydım. Ama ne? Sonunda yorulmuşluğa yenik düşüp gözlerimi kapadım.